

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/4/2021
Identifikačné číslo spisu: 2711202525
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2711202525.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Delphi Slovensko, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Čáčovská cesta 1447/1, 905 01 Senica, IČO: 35 810 963, zastúpeného advokátom Mgr. Miroslav Vilím, so sídlom Michalská 9, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanému: SKAND Skalica, spol. s r. o., so sídlom Nádražná 26, 909 01 Skalica, IČO: 34 101 560, zastúpenému ŘEHÁK & TISOŇ spol. s r. o., so sídlom Komenského 62/437, 909 01 Skalica, IČO: 47 235 349, o zaplatenie 34 743,74 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3Cb/50/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. decembra 2017, č. k. 21Cob/184/2016-492, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 13. apríla 2016, č. k. 3Cb/50/2011-464 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 34 743,74 eur a úrok z omeškania zo sumy 2 099,25 eur vo výške 14,25 % ročne od 26. apríla 2007 do zaplatenia, zo sumy 8 334,79 eur úrok z omeškania vo výške 14,25 % ročne od 13. decembra 2007 do zaplatenia a vždy 14,25 % úrok z omeškania ročne zo sumy 10 527,78 eur od 14. januára 2008, zo sumy 4 493,93 eur od 12. februára 2008, zo sumy 4 793,- eur od 16. marca 2008 a zo sumy 4 494,99 eur od 13. apríla 2008, úroky z omeškania všetky do zaplatenia a náhradu iných trov konania v sume 2 084,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia k rukám Mgr. Miroslava Vilíma, advokáta, v sume 12 356,04 eur. Súd návrh v časti výšky úroku z omeškania o 0,50 % zo sumy 2 099,25 eur za dobu od 26. apríla 2007 do zaplatenia a v takej istej výške zo sumy 8 334,79 eur za dobu od 13. decembra 2007 do zaplatenia zamietol.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca v podanej žalobe tvrdil, že so žalovaným podnikajúcim v cestnej doprave uzavrel dňa 29. decembra 2006 zmluvu o preprave osôb podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného vykonávať pre žalobcu prepravu na základe vydanéj dopravnej licencie Trnavským samosprávnym krajom. Prepravu mal žalovaný zabezpečiť v

pracovných dňoch ako pravidelnú osobitnú autobusovú dopravu výhradne pre zamestnancov žalobcu. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú od 1. januára 2007 do 31. decembra 2008. Cena za prepravu bola stanovená dohodou zmluvných strán ako cena za jeden obrat na jednotlivých linkách spôsobom uvedeným v čl. III. bod 3.1. zmluvy. Žalobca poukázal na dohodu strán, že žalovaný bude žalobcovi fakturovať len rozdiel medzi zmluvne dohodnutými cenami pre jednotlivé linky a tržbami už zaplatenými zamestnancami priamo v autobusoch. Žalovaný vystavil žalobcovi faktúru iba v prípade, ak tržby získané od zamestnancov žalobcu prevyšovali dojednanú cenu linky a rozdiel bol povinný žalovaný vrátiť. Podľa uvedeného tak žalovaný vystavil žalobcovi 6 dobropisov, v ktorých vyčíslil tržby získané od zamestnancov a celkovú cenu za vykonané jazdy a vzniknutý rozdiel sa zaviazal žalobcovi vrátiť. Takto sa podľa žalobcu zaviazal žalovaný vrátiť podľa dobropisu č. 990700070 vystaveného 14. marca 2007 sumu 2 099,25 eur splatnú dňa 25. apríla 2007, č. 990700222 vystaveného 2. novembra 2007 sumu 8 334,79 eur splatnú dňa 12. decembra 2007, č. 990700242 vystaveného 4. decembra 2007 sumu 10 527,78 eur splatnú dňa 13. januára 2008, č. 990700252 vystaveného na sumu 4 493,93 eur splatnú dňa 31. decembra 2008, č. 990800019 vystaveného 31. januára 2008 sumu 4 793,- eur splatnú dňa 15. marca 2008, č. 990800032 vystaveného 29. februára 2008 sumu 4 494,99 eur splatnú dňa 12. apríla 2008. V žalobe sa žalobca domáhal vrátenia uvedených súm z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola podaná dôvodne. Poukázal na to, že z čl. III. bodu 3.3. zmluvy vyplývala dohoda strán, podľa ktorej mali zamestnanci žalobcu platiť priamo v autobuse cez čipovú kartu alebo v hotovosti a strany svojim podpisom súčasne potvrdili, že výška cestovného bola určená platným cenníkom žalovaného, čo však neznamovalo, že vznikali zmluvy medzi dopravcom a cestujúcim. Súd prvej inštancie vzal na zreteľ skutočnosť, že zámerom žalobcu bolo poskytnúť svojim zamestnancom benefit v súvislosti s ich pracovným pomerom u žalovaného cez sociálny fond. Záväzok žalobcu hradiť dopravu zamestnancom bol obsiahnutý aj v kolektívnej zmluve. Súd prvej inštancie tak neprisvedčil tvrdeniu žalovaného, že medzi žalovaným ako dopravcom a prepravovanými zamestnancami vznikali osobitné zmluvy o preprave, pretože žalovanému musel byť zrejmy úmysel žalobcu zabezpečiť zo strany žalobcu uzavretím zmluvy medzi ním a žalovaným splnenie svojho záväzku z inej zmluvy. O tejto skutočnosti svedčala aj výhrada v zmluve, podľa ktorej bolo zakázané prepravovať na dohodnutých linkách iné osoby ako zamestnancov žalobcu a preukazujúci sa na návrh žalovaného buď čipovou kartou vydanou a evidovanou žalovaným alebo preukazom vydaným žalobcom svojim zamestnancom alebo zamestnancom dodávateľa žalobcu. Pokiaľ aj nebol výslovne uvedený záväzok žalovaného v zmluve, že bude podľa čl. III. fakturovať len rozdiel medzi zmluvne dohodnutými cenami pre jednotlivé linky a tržbami už zaplatenými zamestnancami, neznamovalo to, že ostatné prijaté zálohy za prepravu mal právo si žalovaný ponechať. Medzi účastníkmi vznikol záväzkovo právny vzťah z platne uzatvorenej zmluvy. Súd prvej inštancie mal v spore preukázané, že vôľou žalovaného na základe vystavených dobropisov bolo vrátiť žalobcovi prijaté plnenie a takto vysporiadať záväzky zo zmluvy voči žalobcovi. Základom plnenia pre vystavenie dobropisu bola zmluva a cena bola určená v čl. III. bodu 3.1. zmluvy v súlade so zákonom č. 18/1996 Z. z. o cenách. K právnej kvalifikácii podanej žaloby súd prvej inštancie uviedol, že nešlo o bezdôvodné obohatenie, nakoľko neboli naplnené jednotlivé skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania bola platná, preto nemohlo ísť o bezdôvodné obohatenie získané neplatnou zmluvou alebo zmluvou zrušenou. V spore neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by robili zmluvu neplatnou a nedošlo ani k zrušeniu zmluvy. Zmluva zanikla uplynutím dohodnutej doby. S poukazom na ustanovenie § 365 a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka súd prvej inštancie priznal žalobcovi i úrok z omeškania, ktorý bol čiastočne zamietnutý ako nedôvodný, pretože základná úroková sadzba NBS nebola 14,75 % ročne, ale iba 14,25 % ročne. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 19. decembra 2017, sp. zn. 21Cob/184/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti potvrdil, pričom druhým výrokom rozhodol, že žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia

4. Odvolací súd poukázal na to, že hoci žalovaný tvrdil, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, neuviedol konkrétne k akým. Odvolanie bolo všeobecne formulované aj vo vzťahu

k tvrdeniam o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, bez uvedenia konkrétnych dôvodov, ktorými by žalovaný akýmkoľvek spôsobom spochybnil vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Súčasne uviedol, že súd prvej inštancie nerozhodol nad rámec podanej žaloby, ako to tvrdil žalovaný. Záverom odvolací súd poukázal na to, že dokazovať bol povinný ten, kto v spore niečo tvrdí, teda žalovaný, ktorý v rámci svojej procesnej obrany znášal povinnosť tvrdenia a tým aj dôkaznú povinnosť. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena viedlo v prípade žalovaného k procesnej pasivite, ktorá bola sankcionovaná stratou sporu. V prípade podaného odvolania bol odvolací súd viazaný dôvodmi, ktoré uviedol žalovaný do uplynutia lehoty na podanie odvolania, čo znamenalo, že prítomnosť iných dôvodov, než ktoré uviedol, už odvolací súd nezisťoval a ak aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nemohol na ne prihliadať. Odvolací súd tak dospel k záveru, že žalovaný neuviedol v odvolaní žiadne relevantné argumenty, ktorými by spochybnil správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti a preto rozhodnutie potvrdil podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“). O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p.

5. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) a uviedol, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a závisel aj od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené, resp. pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

6. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec, ak potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, podľa ktorého medzi zamestnancami žalobcu ako jednotlivými prepravovanými osobami a žalovaným nevznikli zmluvy o preprave osôb (v zmysle § 760 Občianskeho zákonníka) a že preto ani nemohla začať plynúť premlčacia doba. Poukázal na to, že zamestnanci žalobcu neboli vecí, ale subjekty práv. Ohľadom živých ľudí nebolo možné podľa slovenského právneho poriadku platne uzatvoriť zmluvu o preprave, ktorej by dotknutá osoba nebola účastníkom. Dovolateľ tvrdil, že v danom prípade došlo k uzatvoreniu zmluvy o preprave konkludentným spôsobom medzi žalovaným a zamestnancami žalobcu a nároky na vrátenie cestovného boli premlčané. Z uvedeného dôvodu tak odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca vyplácal zamestnancom benefit ako súčasť mzdy, ktorá bola predmetom dane z príjmu, pričom uvedenú skutočnosť zistil aj súd prvej inštancie. Ak teda šlo o súčasť mzdy, nemohlo ísť o platbu, ktorú zamestnanci v mene a na účet žalobcu uskutočňovali ako plnenie podľa „Zmluvy o preprave osôb“. Nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom bolo, že sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, z ktorého vyplývalo, že slová „fakturovať“ možno vykladať ako zmluvnú povinnosť zaplatiť záporný rozdiel medzi minimálnou cenou za uskutočnenie jazdy autobusom na linke a cestovným utráteným od jednotlivých cestujúcich.

7. Dovolateľ ďalej uviedol, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkou ohľadom vysporiadania sa s počtom v spore predložených mzdových lístkov ako ani so skutočnosťou, že predmetom žaloby bolo, podľa tvrdenia žalobcu, bezdôvodné obohatenie, avšak súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že žalobca mal nárok na plnenie z platnej zmluvy, pričom dôvod existencie záväzku v zmysle ustanovenia § 495 OZ žalobca nikdy ani netvrdil. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému úplnú náhradu trov konania vrátane dovolacieho, prípade aby napadnutý rozsudok zrušil.

8. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca a uviedol, že nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť podľa § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. Žalobca napadnuté rozhodnutie považoval za vecne správne. Poukázal na ustanovenia § 419, § 420 a § 421 C. s. p. s tým, že bolo povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. Tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/203/2016 s poukazom na spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 C. s. p. Vzhľadom na tam uvedené tvrdil, že žalovaný neuviedol žiadnym, nie to ešte relevantným spôsobom, ktoré právne významné otázky podľa jeho presvedčenia neboli dosiaľ dovolacím súdom riešené a ani neuviedol, pri riešení ktorej právnej otázky sa odvolací súd údajne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Aby

určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska prípustnosti dovolania, muselo ísť o otázku právnú, hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Uvedená otázka musela byť v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Z podaného dovolania však nebolo možné usúdiť, ktoré právne otázky mal dovolateľ na mysli a teda mal žalobca za to, že právna úprava C. s. p. nedávala priestor pre uplatnenie domniek alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli. Z uvedeného dôvodu bolo preto podľa žalobcu potrebné dovolanie odmietnuť. K vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie žalobca uviedol, že jeho nárok vyplýval z listinných dôkazov a tvrdných skutočností. Žalobca sa domáhal zaplattenia súm z vydaných dobropisov. Súd prvej inštancie nebol viazaný právnou kvalifikáciou uvedenou v žalobe. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nepriznal nárok žalobcu vo vyššej výške ako bol ním uplatnený, preto neobstálo toto tvrdenie žalovaného. Žalobca tiež poukázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom bolo uvedené, že žalovaný v odvolaní neuviedol, k akým konkrétnym nesprávnym skutkovým zisteniam dospel súd prvej inštancie. Rovnako všeobecne bolo odvolanie formulované vo vzťahu k tvrdeniam o nesprávnom právnom posúdení veci. Obdobné tvrdenia uvádzal dovolateľ v podanom dovolaní. Záverom poukázal žalobca na to, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a nie je „ďalším odvolaním“, v rámci ktorého konania by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Dovolacia duplika zo strany dovolateľa nebola predložená.

10. Dovolací súd o podanom dovolaní rozhodol uznesením sp. zn. 4Obdo/67/2018 zo dňa 31. júla 2019 tak, že dovolanie odmietol a to z dôvodu podľa § 447 písm. b/ C. s. p. ako podané neoprávnenou osobou, pretože žalovaný doložil splnomocnenie, ktoré nebolo autorizované splnomocniteľom a navyše nerešpektoval lehotu stanovenú súdom vo výzve na doloženie splnomocnenia. Nálezom Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 394/2020 zo dňa 15. decembra 2020 bolo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/67/2018 zrušené a vrátené na ďalšie konanie z dôvodu, že plná moc udelená žalovaným svojmu právnenému zástupcovi mala byť plne akceptovateľná aj na konanie pred dovolacím súdom, preto najvyšší súd nedôvodne žiadal sťažovateľa, t. j. žalovaného, ale i jeho advokáta na predloženie ďalšej plnej moci.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) vzhľadom na nález Ústavného súdu SR v predmetnej veci podané dovolanie opätovne prejednal a zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

12. V danom prípade žalovaný neuviedol zákonné ustanovenie, z ktorého vyvodzuje prípustnosť dovolania, avšak z dovolania vyplývalo, že dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, pričom súčasne uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené, resp. pri riešení ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe. Nesprávne právne posúdenie veci videl dovolateľ v tom, že súdy nižších inštancií tvrdili, že medzi zamestnancami žalobcu a žalovaným nevznikli zmluvy o preprave a že preto ani nemohla začať plynúť premlčacia lehota. Nesprávnym právnym posúdením veci zo strany odvolacieho súdu bolo podľa dovolateľa i to, že sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že slovo „fakturovať“ možno vykladať ako zmluvnú povinnosť zaplatiť záporný rozdiel. Súčasne tvrdil, že sa odvolací súd nevysporiadal so skutočnosťou, že predmetom žaloby bolo tvrdenie žalobcu o bezdôvodnom obohatení, ktorého sa mal žalovaný dopustiť, pričom súd prvej inštancie vec posúdil tak, že žalobca mal nárok na plnenie z platnej zmluvy, pričom existenciu záväzku v zmysle § 495 OZ žalobca nikdy netvrdil.

13. Následne tak s ohľadom na dovolateľom tvrdené skutočnosti dovolací súd konštatuje, že dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p., v zmysle ktorých je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri

riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

14. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Toto ustanovenie pritom nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s citovaným ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.

15. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

16. Zákonná úprava dovolania kladie na jeho vymedzenie prísne kvalitatívne nároky (ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p.), čo súvisí aj s povinným právnym zastúpením strany sporu v dovolacom konaní. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 C. s. p.), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné ustanovenie.

17. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je - pri vymedzení dovolacieho dôvodu - v prípade dovolania prípustného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

18. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017).

19. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu viď napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

20. V súlade s uvedenými teoretickými východiskami dovolací súd konštatuje, že hoci bol dovolateľ zastúpený advokátom, v podanom dovolaní absentovalo vymedzenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorú mal dovolací súd posudzovať. Z obsahu podaného dovolania vyplývala len polemika dovolateľa so závermi súdu prvej inštancie a jeho nesúhlas s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a súčasne z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu vyplývalo, že žalovaný ani v podanom odvolaní neuviedol konkrétne dovolacie dôvody, resp. neuviedol konkrétne dôvody nesprávnosti právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

21. Za nesprávne právne posúdenie žalovaný označil postup, keď odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, podľa ktorého medzi zamestnancami žalobcu a žalovaným nevznikli zmluvy o preprave osôb ako i to, že sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie,

že slovo „fakturovať“ možno vykladať ako zmluvnú povinnosť zaplatiť záporný rozdiel. Na tomto mieste dovolací súd konštatuje, že uvedené námietky nemajú nič spoločné s právnym posúdením prejednávanej veci, nakoľko sa týkajú otázok skutkových, ktoré boli predmetom vykonaného dokazovania. Obdobne tvrdenia dovolateľa, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p. K tvrdeniam dovolateľa o premlčaní nároku žalobcu dovolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/227/2011 (publikované pod č. 50/2014), v ktorom vyslovil právnu vetu, že «dovolacie konanie má prieskumnú povahu, so zreteľom na ktorú v dovolaní nemožno uplatniť také „nové“ skutočnosti alebo dôkazy vo veci samej, ktoré pri rozhodovaní nemali možnosť vziať na zreteľ už súdy nižších stupňov». Žalovaný mal v konaní pred okresným ako i odvolacím súdom vytvorenú procesnú možnosť využiť svoje právo uviesť skutočnosti, z ktorých v dovolacom konaní vyvodzuje nesprávny postup súdov nižších inštancií. Ak tak neurobil, nemožno vytýkať súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu, že k týmto skutočnostiam neprihliadli. Vzhľadom na uvedené preto dovolací na tieto skutkové tvrdenia žalovaného neprihliadol.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p. uplatnený dovolateľom vo vzťahu k námietke o nesprávnom právnom posúdení veci, nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.